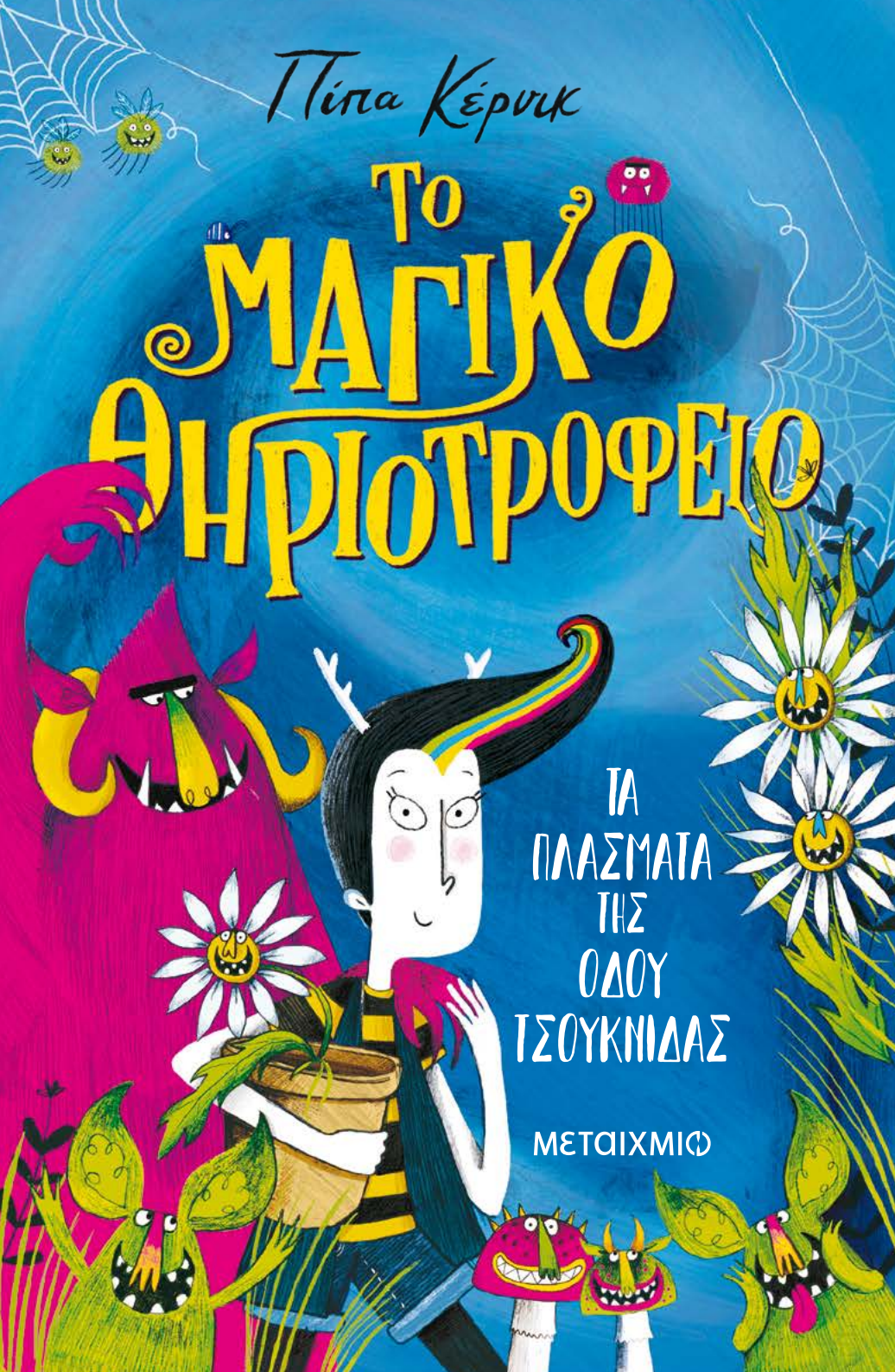

Τίνα Κέρνικ

Το ΜΑΓΙΚΟ ΑΗΡΙΟΤΡΟΦΕΙΟ

ΤΑ
ΠΛΑΣΜΑΤΑ
ΤΗΣ
ΟΔΟΥ
ΤΣΟΥΚΝΙΔΑΣ

ΜΕΤΑΙΧΜΙΩ

ΕΝΑ

ΟΔΟΣ ΤΣΟΥΚΗΙΔΑΣ 47

Η Βιόλα Αγριώτη ήταν μια φυσιολογική εντεκάχρονη.

Σε γενικές γραμμές.
Της άρεσαν τα ντόνατς
και το πατινάζ στον πάγο
και ο μικρός της αδερφός,
ο Φρίξος, αλλά δεν τρε-
λαινόταν και τόσο να λύ-
νει μαθηματικά ή να βάζει
ηλεκτρική ή να κάνει τα
μαθήματά της.

Υπήρχαν όμως και με-

ρικά ασυνήθιστα πράγματα σχετικά με τη Βιό-
λα: η οικογένειά της, κατ' αρχάς. Οι γονείς της
Βιόλας, ο Αγησίλαος και η Φιλαρέτη Αγριώτη,
ήταν παγκοσμίου φήμης εξερευνητές. Ταξίδευ-
αν σε ολόκληρο τον Γνωστό και τον Άγνωστο
Κόσμο, αναζητώντας νέα και επικίνδυνα πλά-
σματα. Στο ζεύγος Αγριώτη άρεσε οτιδήποτε
έρπον ή φρικτό ή μαλλιαρό ή με λέπια – αν μάλι-
στα μπορούσε να βγάλει και φωτιές από το στό-
μα του ή να φάει έναν ολόκληρο άνθρωπο, τόσο
το καλύτερο. Οι γονείς της είχαν σώσει όχι μόνο
την ίδια από μια τρομερή ανθρωποφάγα τίγρη,
αλλά και τον αδερφό της.

Ο Φρίξος δεν ήταν παρά ένα τοσοδά μωράκι
όταν η Φιλαρέτη και ο Αγησίλαος τον βρήκαν
μέσα στη φωλιά ενός δράκου, στα μισά προς
την κορυφή ενός ηφαιστείου που ετοιμαζόταν
να εκραγεί. Όμως δεν είχε γλιτώσει αλώβητος.
Οι βρυχηθμοί του δράκου ήταν τόσο εκκωφα-
ντικοί που το αγοράκι είχε χάσει την ακοή του.
Ο Φρίξος ήταν το πιο έξυπνο άτομο που ήξερε

η Βιόλα και σύντομα ολόκληρη η οικογένεια είχε μάθει να μιλάει με τη νοηματική.

Το πρόβλημα με το να έχεις για γονείς παγκοσμίου φήμης εξερευνητές ήταν ότι δεν έμεναν και πολύ στο σπίτι. Μονίμως τους καλούσαν σε σημαντικές αποστολές, κι έτσι η Βιόλα και ο Φρίξος χρειαζόταν συχνά να φροντίζουν οι ίδιοι το σπίτι και όλα τα μαγικά πλάσματα που ζούσαν εκεί.

Αυτό συνήθως ήταν πολύ διασκεδαστικό, γιατί μπορούσαν να φάνε βουνά ολόκληρα παγωτό και να μείνουν ξύπνιοι πιο αργά από τη συνηθισμένη τους ώρα, ωστόσο μερικές φορές το να σε αφήνουν υπεύθυνο ήταν λιγάκι εκνευριστικό. Για παράδειγμα, δεν μπορούσαν ποτέ να καλέσουν φίλους τους να κοιμηθούν εκεί, από φόβο μην τους φάει κανένα γκόμπλιν.

Η Βιόλα και ο Φρίξος ζούσαν στον αριθμό 47 της οδού Τσουκνίδας. Ο δρόμος τους ήταν αρκετά συνηθισμένος – η ασφαλτος είχε το κλασικό βαρετό γκρίζο χρώμα και κατά μήκος του πε-

ζοδρομίου υπήρχαν λιγοστά καχεκτικά δέντρα και μια σειρά φανοστάτες.

Αν όμως κοίταζες λίγο πιο προσεκτικά, πράγμα που σπανίως κάνουν οι άνθρωποι, θα έβλεπες ότι το δέντρο έξω από τον αριθμό 47 ήταν λιγάκι διαφορετικό: τα κλαδιά του στριφογύριζαν και πλέκονταν σε παράξενα σχήματα, πράγμα που το έκανε να μοιάζει με ένα παραμορφωμένο και ταλαιπωρημένο γέρικο τέρας.

Αν κοίταζες ακόμα πιο προσεκτικά, θα παρατηρούσες ότι το τμήμα του βαρετού γκρίζου δρόμου που βρισκόταν έξω από τον αριθμό

47 λαμπύριζε, λες και είχαν ανακατέψει στην ασφαλτο μικροσκοπικά διαμαντάκια. Και αν έτριβες καλά καλά τα μάτια σου, τα μισόκλεινες προσεκτικά και κουνούσες και τα φρύδια σου πάνω κάτω, θα έβλεπες ότι ο φανοστάτης έξω από τον αριθμό 47 έριχνε ένα ανεπαίσθητα πράσινο φως.

Το σπίτι στον αριθμό 47 ήταν πελώριο. Η Βιόλα δεν ήταν καν σίγουρη αν είχε δει ακόμη όλα του τα δωμάτια, και ζούσε χρόνια εκεί.

Το κορίτσι αγαπούσε το σπίτι αυτό τόσο πολύ, που ένιωθε το στήθος της να πονάει. Της άρεσε πολύ που, παρόλο που κάθε άλλο σπίτι στον δρόμο αυτό έμοιαζε με κουτί και είχε ένα χρώμα μπεζ σαν μπαγιάτικη κόρα ψωμιού, το δικό της σπίτι ήταν μια πανδαισία από ροζ και πράσινο και μπλε και πορτοκαλί που έκανε τα μάτια σου να δακρύζουν.

Της άρεσε πολύ που είχε στρογγυλά παράθυρα, παράθυρα σε σχήμα αστεριού και παράθυρα με πολύχρωμα τζάμια. Της άρεσε ιδιαί-

τερα το τεράστιο παράθυρο με το βιτρό στον έβδομο όροφο, που έδειχνε έναν μονόκερο. Λάτρευε τους πυργίσκους, τον απεριποίητο κήπο με τα νεραϊδάκια, τη βιβλιοθήκη όπου ζούσε το κοπάδι οι ρουθουλέφαντες και το θερμοκήπιο που ήταν τίγκα στα ανθρωποφάγα φυτά.

Το σπίτι είχε δεκαεφτά καπνοδόχους που ξεπρόβαλλαν από τις πολλές στέγες προς όλες τις κατευθύνσεις, και η Βιόλα λάτρευε καθεμία από αυτές. Μερικές είχαν σχήμα τιρμπουσόν, μία έβγαζε καπνό στα χρώματα του ουράνιου τόξου και οι αγαπημένες της Βιόλας ήταν οι ροζ καμινάδες στον τρίτο όροφο που τραγουδούσαν το Τρίγωνο, κάλαντα όποτε άναβαν φωτιά από κάτω τους.

Στον έκτο όροφο, ένα σμήνος στραφταλιζέ γκλαμίνγκο (παρόμοια με τα φλαμίνγκο αλλά πολύ πιο γκλαμουράτα) είχαν φτιάξει γυαλιστερές φωλιές. Στην κορυφή της πιο ψηλής στέγης βρισκόταν μια σκουριασμένη παλιά ανεμοδούρα σε σχήμα γουρουνιού που τρώει σάντουιτς, η

οποία γυρνούσε αποδώ κι αποκεί ακόμα κι όταν δε φυσούσε.

Με λίγα λόγια, το σπίτι στον αριθμό 47 δεν ήταν ένα φυσιολογικό σπίτι. Το πιο μη-φυσιολογικό όμως ήταν ότι κανένας δεν έδειχνε να παρατηρεί πόσο μη-φυσιολογικό ήταν. Όσοι έμεναν στην οδό Τσουκνίδας, όταν κοιτούσαν το σπίτι της Βιόλας, δε σκέφτονταν Ποπό, τι παράξενο σπίτι! ούτε ρωτούσαν «Γιατί έχει πάνω σ' εκείνη τη στέγη ένα γουρούνι που τρώει σάντουιτς;». Όχι, απλώς το αγνοούσαν· κλείνονταν στα μπεζ κουτιά τους χωρίς να δώσουν σημασία σ' αυτό το παράδοξο σπίτι που βρισκόταν στον απίστευτα συνηθισμένο δρόμο τους.

Το εντυπωσιακό σπίτι λοιπόν βρισκόταν εκεί, και οι υπόλοιποι κάτοικοι της οδού Τσουκνίδας δεν του έδιναν καμία σημασία, μέχρι που, ένα Σάββατο του Ιουνίου, τα πράγματα άρχισαν κάπως να στραβώνουν...

Το ΜΑΓΙΚΟ ΘΗΡΙΟΤΡΟΦΕΙΟ

Η ΒΙΟΛΑ ΑΓΡΙΩΤΗ είναι ένα συνηθισμένο κορίτσι.
ΣΕ ΓΕΝΙΚΕΣ ΓΡΑΜΜΕΣ. Της αρέσουν τα ΝΤΟΝΑΤΣ,
ο μικρός της αδερφός, ο ΦΡΙΞΟΣ, και το σπίτι της
στην ΟΔΟ ΤΣΟΥΚΝΙΔΑΣ.

Η ζωή όμως στο σπίτι της Βιδίλας είναι κάθε άλλο
παρά ΣΥΝΗΘΙΣΜΕΝΗ... Γιατί εκεί φιλοξενούνται
κρυφά ένα σωρό ΜΑΓΙΚΑ ΠΛΑΣΜΑΤΑ

που οι γονείς της έχουν μαζέψει
από διάφορες εξερευνητικές αποστολές
ανά τον κόσμο. Τι θα γίνει όμως όταν
καταθάσει ένα πακέτο που περιέχει
έναν καινούριο, ζωηρούλη ένοικο;
θα κατορθώσουν τα δυο αδέρφια
να σώσουν την κατάσταση
προτού αποκαλυφθεί
το ΜΥΣΤΙΚΟ τους;

ISBN:978-618-03-2919-3

9 786180 329193

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 82919

metaixmio.gr